

Päällikön polttajaiset.

najan kuninkaaksi karjalaiset rakensivat taas rovi-
on, nostivat sen päälle purren ja polttivat siinä
edesmenneen kuten omankin kuninkaansa. Antoi-
vatpa mukaan eväät ja aseetkin. Samoin juhleme-
noin polttivat, kuten mekin poltamme omat vaina-
jamme.

— Kuollut ei kantane kaunaa, sanoivat. —
Hautaamme vieraan merikuninkaan kuin omam-
me. Ehkäpä hänen leppynyt henkensä rakentaa so-
vun meidän ja teidän välillenne. Hyvin hänet tun-
simme ja tiesimme. Yhtä kovasti iski kuin mekin.
Tunnustelimme hänessä olleen meidän henkeämme
ja levottomasti läikehtivää vertamme. Samaahan
ollaan sittenkin sukujuurta, vaikka on välillämme
korvet ja vedet.

— Täten puhuivat. Rinnatusten ovat molem-
pain kuninkaiden kummut. Tästä sanan toin, kun

vihdoin lähtemään pääsin. Älkää suotta keskenän-
ne sotiko, Suomen ja Karjalan miehet. Pätevää
syytä ei liene puolellaan kummallakaan. Näin
haastan teille.

— Ehkä ei liene, virkkoi kuulijoiden joukosta
harmaahapsinen vanhus. — Sellaista se kuitenkin
on ollut ja on vastakin. Pitkä on matka täältä Kar-
jalaan ja yhtä pitkä sieltä tänne. Ääni ei kann-
a korpien yli. Siellä on omat tapansa, täällä omansa.
Kulkekoon kumpikin omaa latuaan. Kulkiessaan
ehkä viisastuu.

— Kunhan ei viisastuisi liian myöhään. Vieras
valta himoitsee jo omakseen karjalaisten maita. Ja
vieras valta hipoo jo meidänkin rantojamme. Jak-
sammeko sitä vastustaa?

Sanattomina jäivät miehet miettimään tätä ky-
symystä.